

Missa de Tots Sants presidida per l'Arquebisbe a la parròquia d'Ordino

Església de Sant Martí de la Cortinada

Sant Martí de la Cortinada, acompanyat pel Rector de la Parròquia, Mn. Joan Fenosa i pel Secretari General de la diòcesi Mn. David Codina.

El 1 de novembre va començar la visita pastoral de l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives i Sicília a la parròquia andorrana d'Ordino, i que es va allargar fins al dia 13 de novembre. Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, va presidir la Missa Solemne de Tots Sants a la parròquia de Sant Corneli Sant Cebrià i a l'església de

GLOSSA

Un dissabte, de bon matí, camí d'Emmaús

Un dissabte, a dos quarts de vuit del matí, sóc en una estació de tren de la gran ciutat. Unes noies dormen profundament a l'extrem d'un graó de les escales que porten a l'andana. Altres joves dormen als bancs. Un grup de tres o quatre, drets, resten silenciosos, com endormiscats. Un xicot és atès per uns companys: sembla que no es troba gaire bé. Quatre o cinc, a l'extrem de l'andana, criden i fan soroll. Al costat, uns altres escuren una beguda alcohòlica... La majoria dels qui esperen el tren tenen al voltant de vint anys, més o menys. Dedueixo que vénen de diverses festes i retornen cap a casa. Entre ells n'hi deu haver estudiants, alguns potser treballen; d'altres, de ben segur, que encara no troben feina o són a l'atur. Arriba un tren i alguns hi pugen, la majoria amb un caminar lent, cansat, en alguns casos ajudats per d'altres.

La situació, no per desconeguda sinó pel fet de trobar-m'hi, m'afectà i em féu pensar, m'impressionà. Sé que aquest escenari és força habitual per a molts joves el dissabte i el diumenge de bon matí. Què deuen pensar, però, de l'estat en què molts hi arriben? Per què hi arriben? Què dóna sentit a la seva vida? Sé que no tots els joves acaben així els caps de setmana. Ni tan sols tots els que hi han sortit de festa. No vull entrar

en paternalismes fàcils, ni culpabilitzacions gratuïtes. Ni carregar responsabilitats a algunes persones o institucions.

Em pregunto, tanmateix: què és el que no fem bé a nivell personal i institucional? Considerem els adolescents i joves un col·lectiu al qual ajudar a créixer en edat i a madurar humanament? O els hem reduït a un mercat que consumeix? Veient els joves esmentats, m'hi semblava descobrir una part del retaule del món crucificat, amb tantes persones marcades pel dolor, en el qual Jesús pateix, mor i ressuscita. Uns col·lectius necessitats espiritualment i humana. Molts d'ells podrien trobar resposta lluny dels entorns mediocres, consumistes i descartats si obrissin el cor a la bona nova de Jesús —a qui molts no coneixen— i si trobessin persones que els en fessin el primer anunci o els ajudessin a retornar al Jesús de la seva infantesa; persones, en definitiva, que els acompanyessin en el seu particular camí d'Emmaús: «Us ho asseguro: Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu» (Mt 25,40). Tant de bo trobin en aquest camí una mirada, un gest, una paraula de Jesús mateix encarnat en un rostre proper. Preguem perquè aquest rostre... també pugui ser el nostre.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Diada de Germanor. Participem en les necessitats de l'Església

En ocasió del **Dia de l'Església Diocesana** o **Diada de Germanor**, ens convé de nou fer-nos conscients que, si l'Església diocesana i cada parròquia la formem entre tots els creients, cal que també tots hi participem al màxim. Per a poder realitzar les accions pastorals que necessitem com a Església, es requereix l'ajuda econòmica de tots. I ja ho fem amb la declaració de la renda, quan marcant les caselles a favor de l'Església i la d'altres fins socials, estem col·laborant, des dels nostres impostos i de forma molt lliure, al sosteniment de les accions eclesials importants, com poden ser des de l'anunci de l'Evangelí i la celebració dels sacraments, fins a la caritat i les accions cap al nostre patrimoni, que és tan gran i valuós, però que requereix moltes inversions per a la seva conservació.

L'economia és només un mitjà per a l'Església. Ni adorar els diners com una finalitat en si mateixa, ni menysprear o no comptar amb un mínim necessari. Com totes les institucions, necessitem l'economia per a complir les funcions, si volem tenir una projecció i ajudar amb obres i de veritat. Convé, doncs, evitar els tòpics i valorar que l'Església sàpiga «rendibilitzar» els seus recursos. En les nostres comunitats sabem fer «més» amb «menys», gràcies a la bona utilització dels recursos, ja que evitem despeses sumptuoses i treballem de forma totalment voluntària. En bastants aspectes, a la nostra Diòcesi sabem combinar la centralització de les grans decisions, amb l'autonomia de cada institució, en allò que li concerneix. El maneig de recursos no es fa només amb criteris d'eficàcia sinó sobretot amb criteris de rigor moral. Les persones que tenen a veure amb els recursos de l'Església treballen honradament. Ara que es parla tant de corrupció, convé que valorem que l'Església no s'ha vist embolicada en casos d'aquesta naturalesa. Procurem mantenir l'actitud d'honradesa i la transparència. Poques institucions tenen els seus comptes més clars i públics, ja que cada Parròquia, i la mateixa Diòcesi, fem la preceptiva declaració i publiquem els nostres comptes periòdicament.

L'Església diocesana gasta més en projectes d'ajudes de tot tipus a persones que ho necessiten, que no a mantenir molt personal o estructures pròpies. Les anomenades *despeses de funcionament*, que sempre es disparen en moltes institucions, són proporcionades i menors que les despeses en projectes d'inversió, com són els projectes pastorals, reparacions, ajudes, etc. Es podria dir que gastem més en els altres que en la comunitat mateixa. I això és molt bo. El nostre major criteri econòmic no ha de ser el tenir per guardar, sinó el tenir prou per poder donar, i esperar que anem rebent el que necessitem a cada moment. Déu amb la seva providència ens guia i ens sosté, i és Ell qui fa néixer en els cors de tots, sentiments i obres d'amor i de solidaritat fraterna. El lema de la campanya d'enguany: «**Participar en la teva parròquia és fer una declaració de principis**» ha de significar cooperar amb el que puguem a les necessitats de la comunitat cristiana, i de la Diòcesi, perquè la nostra fe ens hi obliga. Participem-hi! Amb la vostra ajuda econòmica podem fer molt i podem multiplicar les accions. Sobretot per a «sortir» cap enfora, i anunciar l'Evangelí a les perifèries, entre els pobres, com ens reclama el Papa Francesc.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

EUGENI GAY

Preservar la dignitat humana

«La dignitat humana, fonament d'un ordenament jurídic just, alliberador i solidari» ha estat el títol de la lliçó inaugural del curs 2014-2015 de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona, pronunciada el passat 28 d'octubre per l'advocat i expresident del Tribunal Constitucional Eugeni Gay, que apunta que «és necessari aprofundir en la política de cooperació al desenvolupament i exigir als polítics que assumeixin un compromís real i efectiu de solidaritat».

És l'objectiu final del dret preservar la dignitat humana?

No és l'objectiu prioritari: és l'objectiu fonamental; perquè la dignitat rau, precisament, en la filiació divina dels homes. Això és quelcom que ja va detectar René Cassin, quan deia que eren iguals en drets i en dignitat, i que per això havien de comportar-se amb esperit de fraternitat. I si deia fraternitat és perquè hi havia un pare comú.

Com a creient, com entén els termes justícia i solidaritat?

Com una mateixa cosa. La justícia és, en definitiva, un ideal. La justícia humana és imperfecta. Però la justícia és l'anhel de la igualtat; i la igualtat passa per la solidaritat: des del moment que jo reconec que sóc igual que l'altre haig de ser solidari amb l'altre. Per tant, aquesta és l'aspiració màxima de la justícia.

Com l'ha ajudat la fe, en la seva vida?

Sempre he volgut que l'Evangeli fos una mica la meua guia. He pregat perquè fos així i, certament, la fe m'ha ajudat molt. A Déu li estic agraït perquè ens hagi enviat l'Unigènit, per reconèixer-lo i donar testimoni d'ell. Jo crec que és el més gran que li ha passat a la Humanitat.

Òscar Bardají i Martín

HECHOS DE SAN JUAN XXIII

El recuerdo de nuestros difuntos

En su época de diplomático en Turquía, monseñor Roncalli escribió así a un familiar: «También yo me doy cuenta de que envejezco, no tanto porque, al mirarme al espejo, me vea con el pelo blanco y con algunas arrugas, cuanto porque me apercibo de que al buscar en torno a mí con el pensamiento las personas que me fueron familiares durante la infancia y la juventud, no encuentro ya casi ninguna. Todas han desaparecido. Han desaparecido de los ojos, pero no del corazón. Nuestros queridos muertos permanecen siempre con nosotros para consolarnos, para darnos ánimo y repetimos que es bello vivir incluso con sacrificio, cuando se tiene la seguridad de que el Señor lo ve todo y lo tiene todo en cuenta para darnos la alegría y consolación eternas» (Carta a Angelina Carissimi, viuda de Roncalli. Estambul, 17/04/1939).

(Del libro *San Juan XXIII, maestro espiritual*, de Luis Marín de San Martín, Ed. Ciudad Nueva)

HECHOS DE VIDA

El joven y el tratante de caballos

Cuentan que un joven cristiano tenía su casa, un pequeño huerto y un hermoso caballo, al que amaba como a un hermano. Lo había criado de potrillo. Un día lo vio un tratante de caballos. Se encaprichó de él y le propuso comprárselo. El joven se negó: «¿Puede un hombre vender a su hermano? Yo no necesito dinero. Mi riqueza es él.»

El negociante, empujado por la ambición, un día fingió que lo habían asaltado unos ladrones. Simuló que estaba malherido. El joven, que pasaba para ir al mercado, desmontó de inmediato para prestarle ayuda. El tratante se levantó violentamente, tumbó al joven, montó sobre el alazán y empezó a galopar. El joven le gritó: «¡Espera! ¡Espera!»

El ladrón, a una distancia prudente, se volvió y dijo: «¡El caballo ahora es mío!» El joven respondió: «Está bien. Es tuyo. Sólo te pido que si alguien pregunta cómo lo conseguiste... por favor, no le cuentes lo que ha pasado. Diles que me lo compraste.»

El tratante dijo: «¿Y por qué voy a hacer eso?» El joven respondió:

—«Porque si cuentas la manera como, con engaño, me lo has arrebatado, y él u otro se encuentran a alguien malherido, necesitado, pensará que puede ser una trampa y no querrá detenerse para prestarle la ayuda urgente necesaria, tal como nos manda Jesús: "Ve y tú haz lo mismo."»

El tratante bajó del caballo. Entregó las riendas a su dueño, y montaron los dos el alazán camino del pueblo.

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Eslabones de una cadena de amor

Nosotros, hombres y mujeres de la Iglesia, estamos en medio de una historia de amor: «Cada uno de nosotros es un eslabón en esta cadena de amor». Así lo afirmaba el papa Francisco en una de sus homilías en la capilla de la Casa de Santa Marta.

Historia comenzada en el corazón del Padre. Cristo es el enviado del Padre. Los discípulos, los enviados de Jesús. «Cada uno de nosotros es un eslabón en esta cadena de amor.» Todos juntos somos una familia en la Iglesia, que es nuestra Madre, y que va adelante con la fuerza del Espíritu Santo.

Se nos llama a ser eslabón, conductores de evangelización, servidores entregados en nuestra Iglesia diocesana. Convocada por Dios como cuerpo de Cristo y templo del Espíritu Santo, para que sea signo e instrumento de salvación. Eslabones deseosos de comunicar el amor de Dios a los hombres y mujeres de nuestro tiempo.

Con el Papa rogamos a María para «que nos dé la gracia de la alegría, de la alegría espiritual de caminar en esta historia de amor», para que vayamos y demos fruto (cfr. Mt 25,14-30), para que seamos eslabones de amor, con los más cercanos en la Iglesia diocesana, en la Iglesia universal; en nuestra Iglesia, realidad única e indivisible en todo el mundo.

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

17. □ **Dilluns** (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Ap 1,1-4; 2,1-5a / SI 1 / Lc 18,35-43]. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa viuda, serventa dels malalts; sant Gregori Taumaturg, bisbe de Neocesarea (s. III); sant Iscle o Aciscle i santa Victòria, germans mrs. a Còrdova (303).

18. ■ **Dimarts** (Barcelona) [Ap 3,1-6.14-22 / SI 14 / Lc 19,1-10]. Sant Romà, mr.; sant Aureli, mr.

19. ■ **Dimecres** [Ap 4,1-11 / SI 150 / Lc 19,11-28]. Sant Crispí, bisbe d'Ècija; sant Faust o Fost, diaca i mr.; sant Abdies, profeta (s. v aC).

20. ■ **Dijous** [Ap 5,1-10 / SI 149 / Lc 19,41-44]. Sants Octavi i Adventor, soldats mrs.; sant Benigne, bisbe i mr. (s. II); santa Silva, vg. i mr.

21. □ **Divendres** [Ap 10,8-11 / SI 118 / Lc 19,45-58]. Presentació de santa Maria, verge, al temple. Sant Gelsi I, papa (africà, 492-496); sants Honori, Eutiqui i Esteve, mrs.

22. ■ **Dissabte** [Ap 11,4-12 / SI 143 / Lc 20,27-40]. Santa Cecília (o Cília), vg. i mr. romana (s. III), patrona de la música (cantaires, músics i instrumentistes). Sants Filemó i Àpia, esposos, deixebles de Pau.

23. □ † **Diumenge vinent**, Jesucrist, Rei de tot el Món (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Ez 34,11-12.15-17 / SI 22 / 1Co 15,20-26.28 / Mt 25,31-46]. Sant Climent I, papa (romà, 88-97) i mr.; sant Columbà (†615), abat a França i Itàlia d'origen irlandès; santa Lucrècia, vg. i mr.; beat Miquel-Agustí Pro, prev. jesuïta i mr.

DIUMENGE XXXIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre dels Proverbis (Pr 31,10-13.19-20.30-31)

Que en té de valor una bona esposa! És molt més preuada que les perles. El cor del seu marit hi confia, no són escassos els guanys que en treurà. Durant tota la vida el farà feliç, i no desgraciat. Es procura la llana i el lli, que les seves mans transformen com vol. Pren a les mans la filosa, i els seus dits agafen el fus. Obre les mans als pobres, allarga el braç als indigents.

L'encant és aparença, la bellesa s'esvaeix; l'esposa que creu en el Senyor és la que val tots els elogis. Dediqueu-li cants pels fruits dels seu treball: que la seva obra l'elogiï davant de tot el poble.

▶ Salm responsorial (127)

R. *Feliç tu, fidel del Senyor.*

Feliç tu, fidel del Senyor, / que vius seguint els seus camins. / Menjaràs del fruit del teu treball, / seràs feliç i tindràs sort. R.

La teva esposa fruitarà com una parra / dins la intimitat de casa teva; / veuràs els fills com plançons d'olivera / al voltant de la taula. R.

És així com els fidels del Senyor / seran beneïts. / Que el Senyor et beneeixi des de Sió. / Que tota la vida puguis veure prosperar Jerusalem. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 5,1-6)

Germans, no cal que us escrivim quan i a quins moments arribarà el Dia del Senyor: vosaltres mateixos ja sabeu prou bé que vindrà com un lladre a la nit.

La gent es pensarà que tot està en pau i ben assegurat, quan de sobte vindrà la devastació, com els dolors a la dona que ha de tenir un fill, i no se n'escaparà ningú. Però a vosaltres, germans, que no viviu en la foscor, aquell dia no us podrà sorprendre com un lladre, ja que tots sou fills de la llum i del dia. No som pas de la nit ni de la foscor. Per això no hem de dormir, com els altres, sinó vetllar i viure sobriament.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 25,14-30)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Un home que se n'anava fora del país, cridà els seus administradors i els confià els seus béns. A un li donà cinc milions, a l'altre dos i a l'altre un, segons la capacitat de cadascú, i se n'anà.

Al cap de molt temps l'amo tornà i els demanà comptes. Es presentà primer el qui havia rebut cinc milions, portà també els cinc que havia guanyat i digué: Senyor, m'havíeu confiat cinc milions i n'he guanyat cinc més. L'amo li va dir: Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat, ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor.

Es presentà després el qui n'havia rebut dos i digué: Senyor, m'havíeu confiat dos milions i n'he guanyat dos més. L'amo li va dir: Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat, ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor.

Es presentà també el qui n'havia rebut un, i digué: Senyor, sé que sou un home exigent, que voleu collir on no havíeu sembrat i aplegar on no havíeu escampat. Per això vaig tenir por i vaig amagar els vostres diners. Aquí teniu allò que és vostre. L'amo li contestà: Ets un administrador dolent i gandul. ¿Tu sabies que vull collir on no havíeu sembrat i aplegar on no he escampat? Doncs, haves de posar al banc els meus diners, i ara podria recobrar allò que és meu amb els interessos. Preneu-li aquest milió i doneu-lo al qui en té deu, perquè als qui tenen, els donarà encara més i en tindran a vessar, però als qui no en tenen, els prendrà fins allò que els queda. I aquest administrador inútil, traieu-lo fora, a la fosca. Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents.»

▶ Lectura del libro de los Proverbios (Pr 31,10-13.19-20.30-31)

Una mujer hacendosa, ¿quién la hallará? Vale mucho más que las perlas. Su marido se fía de ella, y no le faltan riquezas. Le trae ganancias y no pérdidas todos los días de su vida. Adquiere lana y lino, los trabaja con la destreza de sus manos. Extiende la mano hacia el huso, y sostiene con la palma de rueca. Abre sus manos al necesitado y extiende el brazo al pobre.

Engañosa es la gracia, fugaz la hermosura, la que teme al Señor merece alabanza. Cantadle por el éxito de su trabajo, que sus obras la alaben en la plaza.

▶ Salmo responsorial (127)

R. *Dichoso el que teme al Señor.*

Dichoso el que teme al Señor / y sigue sus caminos. / Comerás del fruto de tu trabajo, / serás dichoso, te irá bien. R.

Tu mujer, como parra fecunda, / en medio de tu casa; / tus hijos, como renuevos de olivo, / alrededor de tu mesa. R.

Esta es la bendición del hombre / que teme al Señor. / Que el Señor te bendiga desde Sión, / que veas la prosperidad de Jerusalén / todos los días de tu vida. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Ts 5,1-6)

En lo referente al tiempo y las circunstancias no necesitáis, hermanos, que os escriba. Sabéis perfectamente que el día del Señor llegará como un ladrón en la noche.

Cuando estén diciendo: «Paz y seguridad», entonces, de improviso, les sobrevendrá la ruina, como los dolores de parto a la que está encinta, y no podrán escapar. Pero vosotros, hermanos, no vivís en tinieblas, para que ese día no os sorprenda como un ladrón, porque todos sois hijos de la luz e hijos del día; no lo sois de la noche ni de las tinieblas. Así, pues, no durmamos como los demás, sino estemos vigilantes y despejados.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 25,14-30)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos esta parábola: «Un hombre, al irse de viaje, llamó a sus empleados y los dejó encargados de sus bienes: a uno le dejó cinco talentos de plata, a otro dos, a otro uno; a cada cual según su capacidad; luego se marchó.

Al cabo de mucho tiempo volvió el señor de aquellos empleados y se puso a ajustar las cuentas con ellos. Se acercó el que había recibido cinco talentos y le presentó otros cinco, diciendo: «Señor, cinco talentos me dejaste; mira, he ganado otros cinco.» Su señor le dijo: «Muy bien. Eres un empleado fiel y cumplidor; como has sido fiel en lo poco, te daré un cargo importante; pasa al banquete de tu señor.»

Se acercó luego el que había recibido dos talentos y dijo: «Señor, dos talentos me dejaste; mira, he ganado otros dos.» Su señor le dijo: «Muy bien. Eres un empleado fiel y cumplidor; como has sido fiel en lo poco, te daré un cargo importante; pasa al banquete de tu señor.»

Finalmente, se acercó el que había recibido un talento y dijo: «Señor, sabía que eres exigente, que siegas donde no siembras y recoges donde no esparces; tuve miedo y fui a esconder mi talento bajo tierra. Aquí tienes lo tuyo.» El señor le respondió: «Eres un empleado negligente y holgazán. ¿Conque sabías que siego donde no siembro y recojo donde no esparzo? Pues debías haber puesto mi dinero en el banco, para que, al volver yo, pudiera recoger lo mío con los intereses. Quitadle el talento y dádsele al que tiene diez. Porque al que tiene se le dará y le sobrarán, pero al que no tiene, se le quitará hasta lo que tiene. Y a ese empleado inútil echadlo fuera, a las tinieblas; allí será el llanto y el rechinar de dientes.»

L'àngel bo i el dimoni pesant les ànimes. Fresc del segle XII, Museu Nacional d'Art de Catalunya (Barcelona)

COMENTARI

Els talents rebuts

La paràbola dels talents és una paràbola clàssica que ha estat interpretada de forma correcta pràcticament des del començament.

L'Església dels primers segles ja va interpretar els talents a la llum dels carismes d'1Co 12, malgrat que la concreció dels cinc o dels dos talents sigui sovint arbitrària i fins i tot estraçal·ladora. Tanmateix, la possibilitat de referir-los a dons rebuts de part de Déu és molt antiga. La versió de la paràbola (de les mines) en Lluc és molt diferent i, atès el seu context —just abans de l'entrada reial de Jesús a Jerusalem, Lc 19,12-27—, té també una finalitat diversa. Ens centrem en Mateu i direm dues coses arran d'aquesta paràbola: una referent a la interpretació cristològica de la

paràbola i l'altra sobre el seu sentit parenètic o exhortatiu.

La paràbola ha estat interpretada per Mateu en clau cristològica. En aquest sentit, estem davant d'una interpretació al·legòrica: l'home que marxa lluny i confia els seus béns als seus servents és Jesús. Probablement això ho tenim assumit, però és una innovació mateuana que incideix en el significat de la paràbola. Perquè, aleshores, quan torna «al cap de molt de temps», estem en la Parusia del Fill de l'Home (cf. Mt 24,3.27.37.39, l'únic dels evangelis que en parla), al final de la història. Allà, Jesús, en tant que Fill de l'Home demana comptes als seus servents del que han rebut —segons la seva capacitat. Aquest últim aspecte dóna peu a una interpel·lació per als lectors: és el sentit parenètic de la paràbola.

L'exhortació al lector és el que fa que una paràbola que se situa en el futur (el donar comptes) interpel·li els lectors en el seu present. El present no és un temps, per dir-ho senzillament, deixat de la mà del Senyor. És més aviat el temps de brillar, d'il·luminar, d'estimar i d'acollir. És aquí on la paràbola pren el seu aire d'aplicació al lector. El que podia haver estat simplement i senzilla un toc d'atenció que mogué a la por i a l'amenaça (el que diu el servent que no ha fet fructificar el seu talent), es converteix en un esperó per fer fructificar els propis talents. L'exhortació no és només a fer bones obres. És a fer-les amb la pròpia iniciativa, amb els propis mitjans, amb els propis dons. Perquè els talents han estat donats als servents (cf. 25,28). Són seus.

Renovació de la Comissió Assesora per als Assumptes Jurídics

L'Arquebisbe d'Urgell ha signat amb data 31 d'octubre de 2014 la renovació de la Comissió Assesora per als Assumptes Jurídics, que té per finalitat emetre informes i dictàmens sempre que els siguin sol·licitats.

Els membres nomenats per a un període de tres anys (2014-2017) són:

- M.I. Dr. Nemesi Marquès Oste,
- M.I. Llic. Agustí Brescó Ausàs,
- M.I. Llic. Jaume Vila Serra,
- Il·lm. Llic. David Codina Pérez.

Renovació del Consell Diocesà per als Assumptes Econòmics

El Consell Diocesà per als Assumptes Econòmics, que ajuda el Bisbe en allò que prescriu el Dret Canònic, especialment oferint el seu dictamen tècnic sobre les grans qüestions econòmiques i patrimonials de la Diòcesi, ha estat renovat. L'Arquebisbe d'Urgell ha signat amb data 31 d'octubre de 2014 la renovació dels membres nomenats per a un nou període de cinc anys (2014-2019) són:

- Mn. Josep M. Mauri i Prior, Vicari General i Ecònom Diocesà,
- Mn. Ignasi Navarri i Benet, Vicari General i Moderador de la Cúria,
- Mn. David Codina i Pérez, Secretari general i Canceller,
- Sr. Carles Martín i Neira, Delegat Diocesà per als Assumptes Econòmics,
- Sr. Francesc Xavier Coll i Gilabert,
- Sr. Joan Orrit i Clotet.

I els tres nous membres que ara s'incorporen:

- Sr. Josep Casanova i Obiols,
- Sr. Carlos Losada i Marrodán,
- Sr. Daniel Marsol i Burgos.

Segueix el Full Dominical allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

VII Jornades de Formació per a Catequistes de Catalunya a Andorra la Vella

Les VII Jornades de Formació per a Catequistes es van inaugurar, el divendres 24 de d'octubre, al Centre de Congressos d'Andorra la Vella presidides per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives i amb la presència de la Cònsol Major de la Parròquia, Hble. Sra. Rosa Ferrer, el Director del Secretariat Interdiocesà de Catequesi, Mn. Joan Amich i el Delegat de Catequesi d'Urgell i Vicari de Pastoral, Mn. Antoni Elvira.

El gruix d'activitats de la trobada es va dur a terme el dissabte 25, quan es van fer els tallers de descoberta al matí: sobre la transmissió dels continguts de la fe, com introduir la vida litúrgica en els infants i joves, formes per fer descobrir l'estil de vida cristià, i tallers molt vivencials: pregant amb els mateixos sentiments que Jesús, cantant amb els infants i adolescents i coneixement de la història de la família dels cristians; i més tard, a la tarda, amb la ponència del Bisbe Auxiliari de Barcelona i President del Secretariat Interdiocesà de Catequesi, Mons. Sebastià Taltavull, que va parlar de la Catequesi com una fórmula d'aprofundiment de la Bona Nova de Jesús, segons l'*Evangelii Gaudium* (160-168), i el treball de grups posterior, la posada en comú i el col·loqui.

Els ponents del matí, Jose Antonio Goñi, Imma Farré, Carles Cahuana, Anna Ludevid, Andreu Muñoz, Carme Sorribes, Enric Termes i Fito Tugues, van fer una tasca de gran participació dels catequistes assistents, que van posar sobre la taula les seves inquietuds i problemes quotidians, vinculats amb el signe del taller al que assistien. A la tarda, Mons. Taltavull va glossar les paraules del Papa Francesc al final del Sínode d'enguany. Podeu trobar la ponència sencera a www.bisbaturgell.org.

En la inauguració de les Jornades, Mons. Vives va considerar que la Catequesi ha de ser molt missionera, i cal que els catequistes retrobin l'alegria d'aquesta missió. També va agrair públicament les paraules de la Cònsol Major, que en el seu parlament va voler posar en relleu el reconeixement de l'enorme feina que fan els catequistes i els va encoratjar a seguir endavant amb la tasca que cal fer amb determinació.

Les Jornades no només van ser un espai de formació: també han tingut la voluntat de crear i procurar espais de pregària i comunió entre els participants. La Missa solemne el diumenge 26 a Meritxell, concelebrada pels dos bisbes i els sacerdots participants en les Jornades va ser la cloenda de la trobada, en la que van participar delegacions de catequistes de totes les diòcesis, encapçalades pels respectius delegats de Catequesi: unes 350 persones.

Inauguració de les Jornades

Taller de formació

Consell Presbiteral d'Urgell

El diluns 27 d'octubre, l'Arquebisbe d'Urgell va presidir amb el Secretari Mn. David Codina la reunió ordinària del Consell Presbiteral d'Urgell a la Casa del Bisbat de La Seu d'Urgell a la qual assistiren la quasi totalitat dels Consellers.

El tema central de la reunió fou la presentació de les quatre Prioritats Pastoral que conformaran el nou Pla Pastoral de la Diòcesi d'Urgell que l'Arquebisbe d'Urgell està preparant (prioritats a manera de Pla Pastoral per als anys 2014-2018) i que veurà la llum en el proper Advent. Els Consellers reberen de l'Arquebisbe un primer document-esborrany que enriqueixen amb els seus suggeriments i aportacions en el que suposà un frater i ric diàleg pastoral entre els Consellers, mostra de la sinodalitat i corresponsalitat del Consell Presbiteral.

Es varen tractar també els temes següents: la presentació del curs 2014-2015 del Seminari Major Diocesà d'Urgell a càrrec del Rector del Seminari i Vicari General, Mn. Ignasi Navarri; l'Any de la Vida consagrada, a càrrec del Delegat Diocesà de Vida Consagrada, Mn. Jaume Vila; les VII Jornades de Formació per a catequistes organitzades pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi que van tenir lloc a Andorra la Vella els dies 24 al 26 d'octubre per part del Delegat de Catequesi i Vicari Episcopal Mn. Antoni Elvira; la recent concessió del títol de Basílica Menor al Santuari de la Mare de Déu de Núria; els testaments atorgats davant rector i la seva protocol·lització notarial, entre altres.

Durant la celebració del Consell els preveres celebraren junts l'Eucaristia a la Capella del Seminari Diocesà pregant pels sacerdots malalts i van tenir un dinar frater al Seminari.

El 29 de novembre celebrem al Santuari de Núria, el títol de Basílica Menor

El Bisbat d'Urgell ha rebut amb alegria que el Sant Pare Francesc, a través d'un rescripte de la Congregació per al Culte Diví signat pel Cardenal Antonio Cañizares, hagi concedit a l'església del Santuari de la Mare de Déu de Núria el títol i la dignitat de Basílica Menor.

Aquesta concessió respon a la petició efectuada per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, fa uns mesos, i porta data del 23 de setembre de 2014.

El Santuari de la Mare de Déu de Núria se suma així a les altres tres Basíliques Menors amb que compta la Diòcesi d'Urgell: la S.E. Catedral de Santa Maria de La Seu d'Urgell, a la qual l'any 1905 li fou concedida aquesta distinció; la Basílica de la Mare de Déu de Valldeflors de Tremp, que té el títol de Basílica des de 1923; i la de la Mare de Déu de Meritxell, patrona del Principat d'Andorra, concedit en aquest mateix any de 2014.

Tot s'ha començat a preparar per a la celebració solemne de la concessió d'aquest títol de Basílica al segon santuari marià de Catalunya i que honora la patrona principal de la Diòcesi d'Urgell.

El proper dissabte 29 de novembre se celebrarà una gran festa al Santuari, que començarà a les

onze del matí amb la celebració d'una Missa solemne, que es preveu que estigui presidida per S.E. Cardenal Arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach i concelebrada per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, els Rectors custodis del Santuari i pels sacerdots de la diòcesi que s'hi aplegaran.

Després es durà a terme un concert commemoratiu i ofrena lírica a la Mare de Déu i, en acabar, un dinar de germanor.

S'ha organitzat un pelegrinatge diocesà al Santuari per a aquell dia, amb un preu molt especial de 15 euros per persona que inclou: el cost del tren cremallera d'anada i tornada, l'àpat al restaurant del costat del Santuari i un obsequi de record de la diada.

APUNTEU-VOS-HI! A la vostra parròquia hi ha inscripcions obertes, o bé podeu demanar informació a despatx@bisbaturgell.org.